

ájové slunce zažehlo celou ulici. V měk-
kém dlažebním podkladu, dvacet met-
rů za barikádou, leží Helenčino tělíčko.

Štěkává smrt na ni vycenila zuby. Trr...
tatatatata... a podívej se, jestli tu hrůzu sneseš. Pětiletá
hlavička je rozčíslnuta hřebenem kulometu. Jen po šatech
jí maminka pozná. Protože hlava... ach, radši ani ne-
mluv. A přece je tu hluboké, dosud klidné zázemí, teprv
na deváté, desáté barikádě kdesi vpředu udržují naši oheň
proti Němcům.

Vlhká a tvárná je zem, z níž byly vyrvány dlažební
kostky. A po dvou dnech deště, co zalézal až do morku
kostí, opět svítí obrovské májové slunce. Nelze udržet
děti doma. Vyběhnou před dům s lopatkou a kbelíčkem,
hlouček se jich usadí uprostřed ulice, lepší z provlhlé země
bábovky. Na nebi je ticho, válka je daleko. Slunce vy-
hání z dětí noční sklepní zkréhlou.

A pak najednou ratatata. Děti zavývají hrůzou, rozstřík-
nou se jako kuřata. Helenka už neběží. A Vlastička, její
čtyřletá kamarádka, má najednou místo baculaté krásné
rudělky s dolíčkem cosi nesmírně hrůzného. Ohromena
vlastní krví, s očima strašně vyjevenýma, vběhne ještě do
chodby a tam zůstane ležet na dlaždicích. Ručičku,
uraženou zrovna v lokti, najdeš u kraje chodníku. Prsty
ne nespustily dětské lopatky.

Mužští se řítí do ulice. Bezbranní, protože všecko po-
slali tam dopředu, kde se doopravdy střelí. Vědí, že ten tam
nahoře může pálit. Jen ať si práskne, aspoň uvidíme odkud!
Pátrají nenávidnýma očima po vikýřích. Podle oken to ne-
poznají. Granáty vytřískaly téměř všecko už včera, sklo tabu-
lek je dávno zameteno na hromádkách přídomovních zdech.